

Sygn. akt II K 109/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 5 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Wojtowicz

Protokolant: Ewelina Węgrzyniak

przy udziale Prokuratora: Joanny Ślusarskiej - Stopy

po rozpoznaniu w dniach 16 marca, 6 kwietnia i 5 czerwca 2017 r. sprawy karnej

T. G. (1) s. W. i W. z domu K., ur. (...) we F., zam. K., ul. (...)

oskarżonego o to, że: w okresie od marca 2016 roku do dnia 4 października 2016 roku w K., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną M. G. (1) oraz synem A. G. (1), w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał w miejscu zamieszkania awantury, w czasie, których M. G. (1) uderzał dłonią po całym ciele, wyzywał słowami wulgarnymi, groził jej pozbawieniem życia, natomiast A. G. (1) uderzał dłonią w głowę i wyzywał go słowami wulgarnymi, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 kk, wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 12 października 2011 roku, sygn. akt II K 553/11, którą to odbywał w okresie od 7 lutego 2014 roku do 24 listopada 2014 roku i 3 czerwca 2015 roku do 30 marca 2016 roku, przy czym w chwili czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zarówno zdolność do rozpoznania znaczenia czynu, jak też do rozsądnego pokierowania swoim postępowaniem

tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 31 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego T. G. (1) za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk

skazuje

go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

II. na zasadzie art. 41 a § 1, § 3a, § 4 i § 5 kk orzeka wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej M. G. (1) na odległość mniejszą niż 50 m na okres 5 lat, jak również nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego z pokrzywdzoną tj. domu pod adresem K., ul. (...) na okres 5 lat wykonany w terminie 2 miesięcy od daty prawomocności wyroku,

III. na zasadzie art. 624§1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków związanych z postępowaniem i obciąża nimi Skarb Państwa, a nadto odstępuje od wymierzenia oskarżonemu opłaty.

IV. na zasadzie § 17 Rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 944,64 zł brutto tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5. czerwca 2017 r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

- oskarżony T. G. (1) jest osobą gruntownie uzależnioną od alkoholu; bezskuteczne okazały się stosowane wobec niego procedury przymusowego leczenia odwykowego (dowód: informacja (...) w R. k. 96, opinia sądowo – psychiatryczna k. 118-119). Będąc osobą uzależnioną od alkoholu oskarżony znęcał się nad osobami najbliższymi tj. żoną M. i niepełnosprawnym synem A., za co wyrokiem SR w Krośnie z dnia 12.10.2011 sygn. akt II K 553/11 został skazany na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 5 (pięciu) lat. Oskarżony nie przestrzegał jednak warunków okresu próby i w dalszym ciągu realizował znamiona znęcania, w konsekwencji czego postanowieniem SR w Krośnie z dnia 17.10.2013 r. sygn. akt II Ko 1288/13 opisana kara została mu zarządzona do wykonania. Następnie skazany korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia od dnia 24.11.2014 r., ale jego warunki również złamał i postanowieniem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 25.02.2015 r. warunkowe zwolnienie zostało odwołane (dowód na powyższe: odpis wyroku k. 31-32, karta karna k. 113).

Po odbyciu kary w dniu 30.03.2016 r. oskarżony powrócił do stałego miejsca zamieszkania tj. K., ul. (...), a więc domu jednorodzinnego zajmowanego wspólnie z żoną M. i niepełnosprawnym synem A. G. (1), przy czym należy podkreślić, że wspomniany budynek stanowi wyłączną własność pokrzywdzonej M. G. (jest to majątek rodzinny w/w, do którego oskarżony po zawarciu małżeństwa sprowadził się ze swojego miejsca zamieszkania pod K.- k. 170-171). Od samego początku po powrocie z ZK oskarżony powrócił do negatywnych zachowań, zwłaszcza wobec pokrzywdzonej M. G.. Oskarżony nagminnie, nieomal codziennie, używał do żony słów wulgarnych i obelżywych, a także gróźb zabójstwa; zmuszał ją również do opuszczenia domu. Zdarzało się często, że otwartą dłonią zadawał jej uderzenia po całym ciele, a ponadto wielokrotnie trzymał głowę pokrzywdzonej jedną ręką, zaś drugą uderzał ją po twarzy. Te zachowania były przez pokrzywdzoną odbierane coraz gorzej, nie umiała się im przeciwstawić i dla zachowania własnego spokoju unikała osoby oskarżonego oraz opuszczała dom (dowód na powyższe: zeznania pokrzywdzonej M. G. (1) k. 150 i nast.). Zachowania oskarżonego zaskutkowały interwencjami policyjnymi. W szczególności w dniu 31.05.2016 r., gdy podczas awantury oskarżony szarpał pokrzywdzoną za odzież i wyzywał ją słowami wulgarnymi, jak również groził pobiciem; ze względu na obawę o bezpieczeństwo pokrzywdzonej T. G. został zatrzymany do wytrzeźwienia (dowód: zeznania świadka J. W. k.170, k. 85 i 87, informacja policyjna k. 153, niebieska karta k. 76 - 82). Kolejne wydarzenie potwierdzone konkretną interwencją policyjną miało miejsce w dniu 2.10.2016 r., kiedy podczas awantury wszczętej przez oskarżonego ze względu na to, że pokrzywdzona nie przygotowała mu pożywienia, oskarżony uderzył żonę w głowę; uderzenie to musiało być zadane z dużą siłą skoro pokrzywdzona doznała krwawienia z ucha oraz wezwano do niej karetkę pogotowia; po incydencie pokrzywdzona pobiegła dwie ulice dalej do domu swojej mamy, a stamtąd wezwała Policję telefonicznie E. K. (konkubina drugiego syna pokrzywdzonej). Również po tym zachowaniu T. G. został zatrzymany do wytrzeźwienia oraz sporządzono niebieską kartę (dowód: zeznania świadków M. Ż. k. 157 oraz 17 i 21, informacja policyjna k. 153, niebieska karta k. 47-53). Następne awantury, skutkujące koniecznością wezwania przez M. G. pomocy Policji, rozegrały się w dniach 5.10.2016 r. oraz 23.10. 2016 r. (informacja policyjna k. 153, zeznania pokrzywdzonej k. jw). Ze względu na nagminne alkoholizowanie się T. G. dopuszczał się również agresywnych zachowań wobec swojego niepełnosprawnego syna A.. Oskarżony bardzo często uderzał syna po całym ciele- po głowie i gdzie popadło, a także wyzywał go słowami wulgarnymi (dowód: zeznania świadka M. G. k. 150V). Istniało wiele wydarzeń, o których pokrzywdzona nikomu się nie zwierzała, ani też nie wyzywała Policji, lecz z całą pewnością zaistniały one po marcu 2016 r. Oskarżony w czasie awantur rzucał naczyniami i uderzał pokrzywdzoną różnymi przedmiotami; pokrzywdzona nie doznawała wówczas większych obrażeń ciała i dlatego nie udawała się na obdukcję. Oskarżony pozostawał praktycznie na utrzymaniu pokrzywdzonej oraz pozyskiwał środki z (...) w R. z przeznaczeniem na żywność (k. 157V). Nagminność zachowań T. G. skutkowałą całkowitą utratą poczucia bezpieczeństwa u pokrzywdzonej, która nie mogła przespać spokojnie wielu nocy i aby uniknąć konfliktów uciekała z domu. W końcu gdy nastąpiła konieczność zajęcia swoją schorowaną, zamieszkujejącą nieopodal matką,

to M. G. praktycznie wyprowadziła się z domu. Było to jesienią 2016 r. (dowód na powyższe: zeznania świadka M. G. k. 150-151, k. 1-2 oraz k. 170-171). Pokrzywdzona o swoich problemach relacjonowała przedstawicielom grupy roboczej (...) w R., która zajęła się postępowaniem w sprawie przemocy w rodzinie. Oskarżony był organicznie niezdolny do uczestniczenia w tymże postępowaniu – zaprzeczając zarzutom zapowiedział, iż napisze skargę „na wszystkich” (dowód: dokumentacja (...) w R. k. 36 i nast., zeznania świadków A. K. k. 156, E. P. k. 157). Ekscesy oskarżonego w miejscu zamieszkania są już znane funkcjonariuszom Policji pracującym na lokalnym terenie (k. 157). Jedną z interwencji policyjnych wskutek zgłoszenia o awanturowaniu się, nie została potwierdzona, ponieważ postronny osobnik W. H., pod namową A. G. bezpodstawnie zawiadomił o awanturze (dowód: zeznania świadków W. z. i T. C. k. 157, informacja policyjna k. 153). N. oskarżonego znana jest również członkom jego dalszej rodziny (dowód świadka P. G. k. 158).

Dowody, które Sąd każdorazowo cytował dla odtworzenia istotnych elementów stanu faktycznego są w swojej treści jednoznaczne, a także pozostają we wzajemnym, zgodnym powiązaniu. Dowody te, poddane przez Sąd ocenie, w oparciu o kryteria prawidłowego rozumowania oraz reguły doświadczenia życiowego, jak i wskazania wiedzy, przekonują że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa znęcania. Oskarżony podejmując czyny, które składały się na to przestępstwo, działał w warunkach ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia tych czynów, jako też zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Wynika to z faktu, że poprzez długoletnie alkoholizowanie się T. G. popadł w stan organicznej psychodegradacji (...); z tej przyczyny oskarżony nie jest w stanie dostrzegać problemu, a jego dalsze zachowania mogą być coraz bardziej niebezpieczne (dowód: opinie sądowno – psychiatryczne k. 114-120).

Nie może zatem dziwić, że oskarżony, który nie przyznał się do sprawstwa, stwierdził (k. 106), że zarzuty są nieprawdziwe, że żona i syn chcą mu dokuczyć, i że nigdy nie uderzył żony, lecz sam był przez nią bity.

Tej treści wyjaśnienia oskarżonego nie polegają na prawdzie i muszą zostać odrzucone. Całkowitą wiarygodnością natomiast charakteryzują się dowody opisywane wyżej przez Sąd.

Kwalifikacja prawna czynu nie może budzić wątpliwości, gdyż oskarżony rzeczywiście powodował u pokrzywdzonych, zwłaszcza u M. G. cierpienia fizyczne oraz dotkliwe cierpienia moralne. Po stronie oskarżonego występowało szczególnie negatywne, wrogie, nastawienie do osób pokrzywdzonych. Oskarżony ustawicznie, na co dzień naruszał godność i nietykalność cielesną pokrzywdzonych oraz stwarzał im poczucie zagrożenia w miejscu zamieszkania. Zachowanie oskarżonego jest utrwalone od wielu lat (k. 150v), a jego obecna kontynuacja stanowi powrót do przestępstwa, ponieważ w krótkim czasie po odbyciu kary, orzeczonej wyrokiem sygn. II K 553/11 (k. 32v), oskarżony popełnił nowe umyślne przestępstwo podobne.

Wymiar kary dla T. G. za to przestępstwo powinien uwzględniać okoliczność łagodzącą w postaci ograniczonej poczytalności, ale jednak musi też spełnić swoje cele prewencyjne wobec osoby oskarżonego, jak również cele związane ze społecznym oddziaływaniem wyroku.

W sytuacji, kiedy czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3-ch miesięcy do 5-ciu lat, to wymiarzenie T. G., działającemu w warunkach powrotu do przestępstwa, kary 1-go roku pozbawienia wolności absolutnie nie może uchodzić za nadmiernie surowe i niedostosowane do zmniejszonego stopnia winy; widoczna jest bowiem – po ilości i rodzaju podejmowanych aktów sprawczych - gruntowna demoralizacja oskarżonego. Zdaniem Sądu nieuzasadnione byłoby dalsze łagodzenie sankcji w oparciu o instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 31§2 k.k.); takie orzeczenie sprzeciwiałoby się celom prewencyjnym i sprawiedliwościowym orzeczenia, które również mają być brane pod uwagę (por wyrok SA w Katowicach, Lex nr 370549, wyrok SA w Lublinie z dnia 26.01.2004 r., Prok. i pr. 2004/11-12/13).

Oskarżony w związku z psychodegradacją, spowodowaną przewlekłym nadużywaniem alkoholu, miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Samo ustalenie tej okoliczności nie może jednak automatycznie prowadzić do wniosku, że wobec oskarżonego należało zastosować dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia sprawy. W tym zakresie trzeba stwierdzić, że niewątpliwie omawiana

okoliczność ma wpływ na ocenę stopnia winy oskarżonego, obniżając ten stopień (wyrok SA w Katowicach LEX nr 312473), i że ten zmniejszony stopień winy Sąd właściwie odzwierciedlił w wymiarze kary.

Z przytoczonych względów Sąd uznał za celowe wymierzyć oskarżonemu karę zasadniczą 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, postulowaną także przez oskarżyciela publicznego.

Na podstawie przepisów powołanych w pkt II wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środki karne, które mają na celu zabezpieczenie elementarnych, słuszych oczekiwań pokrzywdzonej. Nie może być tak, aby oskarżony wciąż bezkarnie realizował przestępstwo znęcania i wypędzał M. G. z jej własnego domu. W sposobie działania oskarżonego mieściło się częste i utrwalone stosowanie przemocy; w takiej sytuacji to oskarżony powinien znaleźć dla siebie nowe miejsce pobytu, skoro nie jest w stanie przez wiele lat powstrzymać się od alkoholizmu oraz dręczenia żony. Łącznie z tym środkiem, na ten sam okres czasu, podstawie art. 41a §3 a kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się przez oskarżonego do M. G. na odległość mniejszą niż 50 metrów. Powyższe rozstrzygnięcia są wyrazem prostego zastosowania woli ustawodawcy, który nakazał udzielenie omawianej ochrony szczególnie osobie najbliższej dla sprawcy (art. 41a§1 zd.1 in fine).

Ze względu na brak majątku i dochodów Sąd zwolnił T. G. od kosztów postępowania. Jeżeli chodzi o wynagrodzenie obrońcy z urzędu to składa się na nie honorarium za postępowanie przygotowawcze (180 zł) oraz kwota 420 zł stawki adwokackiej za postępowanie sądowe, powiększona o 40 % z racji dwóch dodatkowych terminów rozprawy (tj. 588 zł, a razem 768 zł), a także podatek 23 % vat.

z/ (...).